04/01/2020

Για το αθώο πλάσμα που χάνει τη ζωή του πριν δει τον ήλιο

/ Επικαιρότητα

«”Ιερός”σκοταδισμός και στις αμβλώσεις», θα αποφανθεί έντυπο, στα μέσα του προηγούμενου καλοκαιριού όταν η Εκκλησία μας έκανε το χρέος της καθιερώνοντας την Ημέρα του Αγέννητου Παιδιού για τις 9 Ιουλίου.

Είναι το ίδιο μέσο που απηχώντας τις ”σύγχρονες” αντιλήψεις κάποιων, χύνει ατέλειωτα ”δάκρυα” τυπογραφικής μελάνης για το άτυχο προσφυγόπουλο που δυστυχώς βρέθηκε πνιγμένο το καλοκαίρι του ’16 στις ακτές ενός ελληνικού νησιού, αλλά για το μωρό-έμβρυο που επίσης εντελώς ανυπεράσπιστο έχανε βασανιστικά την αθώα ζωούλα του ως τραγικό θύμα της επικρατούσας περί ”ελευθερίας του ατόμου” κοινωνικής αντίληψης, ούτε λόγος. Ή μάλλον, ειρωνία και απαξίωση.

Και φυσικά, ευρηματικά μειωτικούς χαρακτηρισμούς περί σκοταδισμού και άλλων, για την Εκκλησία και όποιον άλλον φορέα ή άνθρωπο τολμήσει να ψελλίσει μια λέξη συμπάθειας ή υπεράσπισης για το αθώο πλάσμα του Θεού που χάνει τη ζωή του πριν ακόμα δει τον ήλιο.

Δεν είναι όμως μόνο η εν λόγω εφημερίδα. Εκείνες τις μέρες ένα βαρύγδουπο όνομα της ελληνικής αρθρογραφίας που, ...φυσικά, χαίρει της εκτίμησης από όλο, σχεδόν, το καθώς πρέπει ”καλλιεργημένο” αναγνωστικό κοινό, ...κόσμησε τον φεσιμπουκικό του τοίχο με την ανάρτηση ”ωχ, θα μας ζαλίζουν πάλι οι παπάδες με το αγέννητο παιδί”. Ήταν το ίδιο πρόσωπο, που λίγο πριν, σε μία ανάρτησή της ίδιας μέρας, περιέγραφε το δράμα των προσφύγων με τον τίτλο ”οι κυνηγημένοι της Μεσογείου”. Μιλούσε προφανώς γι’ αυτούς που είχαν ψυχή και εδικαιούντο την συμπόνια του... Αντίθετα με τα πλάσματα που κατά την άποψή του δεν είχαν ψυχή, ούτε λόγος. Ή μάλλον, ειρωνία και απαξίωση.

Κι εδώ, φυσικά, οι προσφιλείς όροι των ”ευαίσθητων” αυτών ψυχών για όποιον δεν συμφωνεί μαζί τους, εντυπωσιακοί και πιασάρικοι... ”Μεσαίωνας”, ”σκοταδισμός” και άλλα τέτοια εύηχα...
Ακόμα και αν αυτός που διαφωνεί, προβάλει το επιχείρημα της ελευθερίας για το μεγαλύτερο αγαθό του ανθρώπου, αυτό της ζωής, η ρητορική των ”προοεδευτικων” δεν αλλάζει. Τα αυτιά σφραγίζονται και αποσφραγίζονται μόνο εκεί που θέλουν. Η ελευθερίες των δικαιωμάτων του ανθρώπου ορίζονται και καθορίζονται ΜΟΝΟ απ’ αυτούς. Το πιστεύουν βαθιά. Στην περίπτωση του αγέννητου, ανυπεράσπιστου παιδιού, δεν υπάρχει δικαίωμα. Η ευαισθησία τους κατανείμεται αυστηρά με γνώμονα αυτό που με καμάρι οι εκφραστές της, λένε ”ιδεολογία”. Ο φόνος του αγέννητου παιδιού δεν εμπίπτει στην απαγορευμένη λίστα της προσέγγισής τους για τα πράγματα. Ο λόγος είναι απλός και κατανοητός. Το δικαίωμα ζωής του αγέννητου παιδιού ”παραβιάζει” το ”δικαίωμα” της μητέρας να απολαύσει την ερωτική πράξη χωρίς ”μπελάδες...” . Το δικαίωμα της μητέρας βαρύνει γι’ αυτούς περισσότερο από το δικαίωμα του μωρού να δει τον ήλιο και να αναπνεύσει το οξυγόνο.

Οι φωνές και οι γραφίδες αυτές δεν διστάζουν να ταυτίζουν τις αντίθετες φωνές με ακροδεξιές (όπως λένε) κορώνες και την πατρική στάση της Εκκλησίας προς το αγέννητο παιδί, με φασιστική και μεσαιωνική αντίληψη.

Και όλο αυτό το θεατρικό παράλογο, προς τι? Μα προς διευκόλυνση του σφαγιασμού ενός πλάσματος που ήδη ζει και απλά κατά την κυοφορία διαμορφώνει το σωματάκι του.

Βέβαια, θα πει κάποια ”προοδευτική” πένα, σήμερα τα μέσα έχουν αλλάξει. Ο θάνατος επέρχεται πιο ανώδυνα. Με τη χορήγηση χαπιού και όχι με το εφιαλτικό κυνηγητό του εμβρύου από το ιατρικό νυστέρι, που έχουμε δει όλοι, πια, σε βίντεο το οποίο ένας θαρραλέος γιατρός είχε φέρει στη δημοσιότητα πριν 20 χρόνια.

Είναι οι ίδιοι που θα πουν ότι η θανατική ποινή δεν έχει σημασία αν εκτελείται με τις απάνθρωπες μεθόδους της της ανατολής ή με τις αναίμακτες της Δύσης. Η παραβίαση του ανθρωπίνου δικαιώματος στη ζωή, είναι της ίδιας βαρύτητας, θα πουν με έμφαση... Είναι οι ίδιοι που θα προσπεράσουν ανέμελα το εφιαλιτικό στοιχείο που λέει ότι οι αμβλώσεις στην Ελλάδα είναι πλέον τριπλάσιες από τις γεννήσεις.

Πότε, άραγε, θα θεσπίσει η Εκκλησία μας την ημέρα του Φαρισαίου...;

Του Δημήτρη Φανού